

I QUAN CONFIATS ELS ARBRES

I quan confiats els arbres es desvesteixen, jo, assegut a la taula 13 de la cafeteria que fa cantonada a l'últim carrer del poble. És un hivern blanc, gris i fred. No hi ha ningú. Bé, jo i la meva tassa de cafè amb llet. Passen hores i el local continua igual, però el vent gelat topa amb el meu clatell. No em vull girar, però l'olor de roses i clavells s'apodera de mi i fa girar-me ràpidament. Aquella noia, aquella que entra i porta la primavera de cop, és simplement perfecta. És com una pintura irresistible i alhora inabastable. La primavera i la tardor. Una rosa i un clavell. És la noia indicada. ***Ignoren els seus ulls*** i marxa. La vull seguir, però les meves cames no responen. Em quedo arrapat com una heura que s'arrapa a la paret.

Aquella noia té alguna cosa especial. La penso ***nit, dia, sol estelada plena***. Vaig dia rere dia a la cafeteria a veure si la torno a veure. Ella és com una fulla de la tardor. Cau i el vent la fa volar i desaparèixer, i jo, soc una tulipa, tinc els sentiments florits, plens d'alegria i de color. Estic ple d'esperança. Tinc la certesa que ens tornarem a retrobar. Passen els mesos d'hivern i ella no torna. No me la puc treure del cap. Ho vull descobrir tot d'ella. ***I les rodones de la fortuna de la seva sina, el misteri de la rosa vermella dels seus colzes, ignoren el seu ventre, damunt la cripta ufana.***

El dia 20 de març, últim dia d'hivern, passo la tarda a la cafeteria, com gairebé cada tarda des de fa més de dos mesos. Les quatre, les cinc, les sis, les set de la tarda i jo continuo sol amb la meva tassa de cafè amb llet. Cap al vespre, un aire, no tan gelat com el de desembre, recórrer el meu cos. Sé que és ella i em giro tan ràpidament com puc. Em quedo parat. És ella. Sabia que ens tornaríem a retrobar. Ella seu a prop meu. No la puc deixar escapar i m'hi apropo. És impossible ignorar els seus ulls. I me la quedo mirant. Només l'observo i penso si començar amb un bes o una abraçada, però no sé si puc aguantar les ganes que tinc de descobrir tot el seu cos. Ella tampoc deixa de sostenir-e la mirada i al final li pregunto:

- Com et dius?
- Rosa. Em dic Rosa. I tu? Tu qui ets?
- Jo soc el mestre d'amor.

Aquesta resposta és clau perquè la primavera vingui a mi. Comencem amb un bes. Estem sols, però em sento envoltat de flors. Em sento florit per dins, perquè per fi, la tinc a ella. Estem hores besant-nos fins que el cel està ple de llavors brillants. Anat cap al cotxe, necessitem estar en contacte. Tota l'estona abraçats, fins a l'arribada a l'apartament, on l'abraçada se'ns queda curta. Necessitem la unió dels nostres cossos. ***Que flameja el seu cos, vas de l'amor, llei i mel en son clos, flor d'atzabeja.*** L'endemà, ja no hi és. Tot s'ha quedat en el record. Ara ho he entès.

M'he hagut d'esperar a la primavera. **Quan confiats els arbres es vesteixen, Ella és la Primavera.**

JiM